

Autor: Lance Welton

Náš šéfredaktor Peter Brimelow se v posledních dnech dostal do twitterové výměny názorů s izraelským filozofem Yoramem Hazonym, velebeným za svou knihu z roku 2018 *The Virtue of Nationalism* (Pozitiva nacionalismu). Všechno to začalo Peterovým pozváním na Hazonyho červencovou konferenci „National Conservatism“, jež však bylo obratem písemně zrušeno, prý kvůli Peterovým „publikacím a profesní spolupráci“, jež jsou „neslučitelné s naším pojetím národního konzervatismu, a vůbec tím, jak jej chápeme“. Poznatky z této debaty zní tedy jasně: Hazony buď „nechápe“, nebo rovnou lže o skutečnosti, že Izrael je etnostát a Židé jsou rasa.



Yoram Hazony, vycházející (Davidova) hvězda trumpistického nacionalismu

Patrick Casey z AIM (American Identity Movement, *de facto* nová iterace identitářské organizace Identity Evropa – pozn. DP) ve fascinující twitterové výměně Hazonyho obvinil, že hájí výhradně „nacionalismus“ svého vlastního národa a vyslovil názor, že zatímco judaismus je „etno-náboženský“, bělošská identita „rasová“. Hazony odpověděl:

Rozdílem mezi námi není mé nedostatečné nadšení pro americký nacionalismus, ale přesvědčení, že národ není rasa a nacionalismus se nerovná rasismu.

Zmínil také „falešné, pseudovědecké konstrukce, kterými rasou posedlí špti chtějí nahradit“ údajně občansky nacionalistické Spojené státy.

Hazony dokonce dodal, že „Izraelci vnímají svou zemi jako národní, ne rasový stát“ a že „Židé nejsou rasa, ale národ.“

To všem navzdory v jeho knize obsažené definici:

Národem mám na mysli vícero kmenů se společným jazykem nebo náboženstvím a tradicí fungování coby nástroj společné obrany a dalších rozsáhlých úkolů.

Co si tedy Hazony skutečně myslí? „Lže“ snad, jak naznačil Brimelowův židovský přítel? A má

pravdu ohledně občanské povahy nacionalismu?

Za jeden užitečnějších konceptů, s nimiž za dobu své existence psychologie přišla, považuji „kognitivní disonanci“. Jako první ji popsal americko-židovský psycholog **Leon Festinger** (1919-1989). Podle něj všichni vyžadujeme určitou míru „kognitivní konsonance“, tedy jasně strukturovaný světonázor, v němž nám dává realita smysl. Dává nám pocit bezpečí a je-li vše jasně dáno, znamená to pro nás také nižší stresovou zátěž.

Pochopitelně se ale najde hodně toho, co nevíme, u čeho si nemůžeme být jistí. To v nás vyvolává napětí. Mnozí z nás se s tím vyrovnávají za pomoci uklidňujících iluzí: vytváříme si jasně strukturovaný světonáhled a s tím spjaté vnímání já(ství) – a pochybnosti o jeho přesnosti hlodající v našem podvědomí zdárně upozadujeme.

Pokud jsou lidé postaveni před nesrovnalost svého myšlenkového systému a modelu pro svou identitu, zažívají „kognitivní disonanci“ a všechny s tím spojené pocity nejistoty a bezmoci. Pociťují silné negativní emoce a v závislosti na osobnosti daného člověka mohou v reakci buď odvrátit zrak a pokusit se schovat, nebo naopak coby existenciální ohrožení posla vlastní „kognitivní disonance“ napadnout.

Jestliže se tedy lidé v průběhu akademické debaty začnou projevovat emocionálně a rozezleně, je podle Festingerových zjištění celkem zjevné, že ve skutečnosti nevěří v pravdivost toho, co říkají: jednoduše chtějí, aby to byla pravda, vše dávalo smysl a oni si tak mohli zachovat pozitivní „vnímání jáství“.

Proto i Hazonyho **verbální násilí** určené jeho kritikům („falešné... pseudovědecké... šprtí“) nepříliš zastřeně prozrazuje, že svým slovům příliš nevěří. Prohlašuje sice národy za občanské a rád by tomu i věřil, protože tím pomůže svému postavení v současném ovzduší, je si však vědom, že na slovech jeho kritiků, podle nichž mají národy v jádru etnický charakter, je přinejmenším kus pravdy. To, že užívá pojmů jako „*kmen*“ – tedy z definice slova skupina lidí, kteří se považují za spojené společným předkem – je toho jen dalším důkazem.

Otázce rasového charakteru nacionalismu se věnoval mj. Edward Dutton ve své nedávné knize *Race Differences in Ethnocentrism* (Rasové rozdíly v etnocentrismu): „Rasa“ je „životaschopná populace“ vykazující pevné schéma genotypových frekvencí nebo vzájemně souvisejících fyzických i mentálních charakteristik, jež odrážejí přizpůsobení se odlišnému prostředí, než je tomu u jiné „rasy“. Jedná se o lidský „poddruh“ směřující ke vzniku samostatného „druhu“ a jen z pohledu na člověka lze jeho „rasu“ odhadnout s přinejmenším 75% pravděpodobností. „Rasy klasické antropologie“ tak moderní výzkum potvrdil coby jasné a zřetelné genetické „clustery“, což sice nepřímě, ale očividně říkají i autoři (Luigi Cavalli-Sforza a kol.) knihy *The History and Geography of Human Genes* z roku 1994.

„Ethnická skupina (*ethny*)“ je tak v podstatě „subrasa“. O přesnějším vymezení této kategorie se vedou poměrně bouřlivé debaty. Všechny „konstruktivistické“ proudy sice předkládají řadu různých teorií – že impulzem pro vznik nacionalismu byla všeobecná gramotnost nebo byl lidem vnucen shora elitami – všechny jsou ale značně nejisté až

pochybné a žádná z nich nedokáže plně vysvětlit nezměrné oběti, jež jsou lidé pro své „národy“ ochotni podstoupit.

Za jediné adekvátní vysvětlení tak osobně považuji „sociobiologickou školu“. Sociobiologové, dnes častěji označovaná jako „evoluční psychologové“, s využitím generických dat ukázali, že evropské „národy“ jsou ve skutečnosti dosti jasně odlišené genetické „clustery“, i když o něco méně ostře vymezené než „rasy“ a ukazují, že lidé předávají své geny nejen přímo, skrze potomstvo, ale také skrz posílení „inkluzivní fitness“, tj. pomoci geneticky spřízněným lidem.

Dva náhodně zvolení Francouzi si budou geneticky podobnější než náhodně zvolený Francouz s Angličanem, protože mají nedávnějšího společného předka (pravděpodobně asi 500 let starého). Proto dává průměrnému Francouzi optikou genetických zájmů smysl vzdorovat a dokonce i obětovat vlastní život v boji proti anglické invazi. [Viz *On Genetic Interests* Franka Saltera, 2003]. Tvoří-li národ rozšířenou příbuzenskou skupinu – což, jak ukazují, platí – pak oběť včetně vlastního života pro svůj národ naráz dává smysl: lidé tak na úrovni „širší příbuzenské skupiny“ posilují svou „inkluzivní fitness“.

Je tedy ve světle výše uvedeného Izrael spíše „občanský (*proposition*) národ“ nebo „etnostát“? Odpověď zní jasně: jedná se o etnostát. Židé tvoří genetický cluster přinejmenším v téže míře jako Francouzi. Jakkoliv u židovské populace nacházíme značnou genetickou varianci, budou si dva náhodně zvolení Židé geneticky bližší než náhodný Žid a gój. Logicky tak existuje i charakteristický židovský genetický profil, včetně charakteristických dědičných nemocí, což platí pro všechny etnické skupiny, zejména pak pro ty relativně izolovanější a méně početné, jako jsou Islandané nebo Finové. [Viz *The population genetics of the Jewish people*, Harry Ostrer & Karl Skorecki, *Human Genetics*, 2013]

Podle všech smysluplných měřítek a definic jsou Židé etnickou skupinou. Abyste se mohli stát izraelským občanem, musíte být Židem po matce, tak aby se zamezilo nasazování parohů Nežidy. Hazony v tomto bodě předstírá ignoranci. Izrael je však celkem logicky „etnostát“.

Je pravdou, že v jistých obdobích docházelo v rámci judaismu k proselytismu a konverzím, což vysvětluje existenci etiopských židů, kteří jsou geneticky Etiopané. Mezi Židy se však už dávno nejedná o nejrozšířenější přístup k celé otázce identity a postavení konvertitů v judaismu zůstává poměrně problematické. **Kontroverze a debaty**, zda se velebené izraelské právo návratu vztahuje i na ně, totiž přetrvávají. Krom toho početná menšina Izraelců etiopské Židy nepřijímá za součást svého kmene. V průzkumu z roku 2005 se 43 % z nich svěřilo, že by si nevzali partnera z etiopské komunity etiopských, ani by jej nechtěli pro své děti. [*Racism Alive and Well in Israeli Society*, Tony Jassen, *Jerusalem Post*, 22. března 2005]

Izrael je tak stejně jako všechny historické národní státy vystavěn kolem těžiště dominantní etnicity, jež je pod-podruhem lidstva, smysluplně definovatelným jedině za pomoci genetických kritérií.

Hazony si toho nepochybně je vědom, ale podle všeho nemá zájem čelit politickým

komplikacím, které by mu otevřené přiznání těchto faktů mohlo způsobit v Evropě a Americe – proto ona kognitivní disonance.

Je to velice prosté: Hazony věří, že Židé svůj etnostát mít mohou, běloši však nikoliv. Jen to není ochoten vyslovit nahlas.

Protože pokud nejste běloch, ale žijete v bělošském etnostátě, jako Židé v Americe po většinu jejích dějin, jistě to pro vás není dobré – že ano?

A kdyby snad některá bělošská etnická skupina, řekněme třeba Angličané, měla svůj malý etnostát a kromě něj také diasporu v dalších zemích, nejspíš by to cítili obdobně.

Nebo snad ne?

Komentář Lance Weltona *Yoram Hazony and His Israeli Ethnostate—Sorry, „Proposition Nation“!* vyšel na webu *Unz Review* 29. června 2019.